

10. DAN CAMINA

125 gramov pašte

Petek, 1. septembra 2017

Prvič smo jo srečali, ko je na nekem precej zaraščenem delu poti zgrešila stezo in smo kot jesiharji kričali za njo, naj se obrne, v vseh jezikih, ki jih človek premore, ko bi rad pomagal, tudi z rokami in nogami. Potem smo jo videvali bolj ali manj vsak dan, ker je verjetno normalno, da videvamo ene in iste ljudi, saj vsi hodimo podobno hitro. Vedno smo se pozdravili in si izmenjali nasmeh, ko je ona sedela v baru pri zajtrku, mi pa smo krevsali po poti naprej. »Buen Camino!« prijaznost, ki je sestavni del romanja kot tudi tistega življenjskega romanja, dlje od tega pa nismo prišli. Danes, v albergu v Tosantosu [tosántosu], ki je ljubka stara kmečka hiša z lesenimi tramovi, pa si je namestila ležišče prav poleg nas.

Pred tem smo si za kosilo kupili pol kilograma pašte, ker je po manj seveda ne pakirajo. Težava pa je v tem, da je pol kilograma odločno preveč za tri ljudi in hkrati premalo za dva obroka. Poleg tega je vsaka nepotrebna obremenitev nahrbtnika moka, ki se je, kolikor se le da, izogibamo. In verjemite, da se ob vsem, kar moraš nositi za en mesec poti, šest kilogramov nabere kar mimogrede, pa še tako je treba biti res asketski. Zato, če se le da, nakupljeno hrano pojemo sproti. In vse to nas je - pošteno povedano bolj iz praktičnosti kot iz ljubezni - nagnilo, da smo dekle povabili na kosilo. Ime ji je Ally, doma je iz Nove Zelandije, pustila je službo in šla za leto dni po svetu. In zdaj hodi in uživa na poti. In mi imamo novo prijateljico. 125 gramov pašte je dodatno breme, ki ga moraš nositi med neskončnimi požetimi polji pšenice in sklonjenimi glavami sončnic, takšne so te dni naše poti, in če bi hodil sam, je prav vsak dodatni gram samo še več samote. Lahko pa je istih 125 gramov premoženje, s katerim si pridobiš novega prijatelja. Odvisno od tega, ali si pripravljen na tej poti nekaj svojega dati, čeprav to pomeni tvegati, da boš ostal brez kančka več varnosti. Toda tako pač je, »kdor hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil: kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene in zaradi evangelija, ga bo rešil« (Mr 8,35). Ali pa bo pridobil prijatelja, kar je po moje isto, ker te bo morda ta na nekem križpotju rešil s kozarcem vode, pa četudi to ne bo isti prijatelj.

In nihče ni tako reven, da ne bi imel kaj dati. Kozarec vode, ki si jo natočil v mestu, zadostuje. Bistveno je le deliti, kar imaš. In tako se ta pot gradi, ne s koraki proti Santiagu, ampak s koraki proti drugim, s katerimi smo na isti poti, vsak dan.

*****

Marija, ničesar nisi zadržala zase, tako je Bog prišel na ta svet. Tudi po mojih rokah prihaja, ko sem sposoben dajati nekaj svojega, nekaj, kar imam rad. Pomagaj mi narediti prostor utelešenja Boga danes, v meni, v mojih besedah in dejanjih. Amen.